

отъ потъмнѣлото небе, отъ суровата земя подъ насъ. Ние вървимъ смутени, две загубени въ здрача сѣнки, и изведнажъ спираме: последния върхъ, Свети Никола.

Внезапно и безименно чувство ни потпява изцѣло: пълно заличване на собствениѣ ни сжществувания, едно щастливо съзнание за нищожността ни, безследно потъване въ нѣкакви дълбоко родствени недра.

Господи, непознатъ и далеченъ, благодаря ти за тоя день, за тая ноцъ, за утрото следъ нея! Защото, колко такива нетлѣнни радости има въ скждния човѣшки животъ ?

Долу, на превала, се чува заглушенъ говоръ. Труполи нѣкжде спънатъ конъ. Едно куче излайва и млъква. Звуковетъ, звънливи и ясни, се застояватъ дълго въ въздуха, после тръгватъ за далечината и угасватъ. Всичко, настръхналитѣ масиви, безвездното небе, покжсанитѣ шумове въ мрака, всичко е безстрастно-спокойно, древно и тържествено.

Подъ навеса на Спасителния домъ пламва остро ацетиленова лампа, и тъмнината наоколо става по-гжста. Тукъ, въ